

За мигъ детето замълча, после очитъ му се напълниха съ сълзи, и съ разтреперанъ гласъ продума:

— Тъ хванаха дѣда и го вързаха. А дѣдо ми каза да избѣгамъ до града и да ви кажа, че идатъ кърджалии и че ги води Гушанцъ Али Халилъ...

— Гушанцъ? — възкликна епископъ Софроний. — Най-страшниятъ отъ всички кърджалии...

— Какво да правимъ, дѣдо владика? — простена нѣкой.

— Нищо не можемъ да направимъ сами. Дано ни закриля Богъ... А вие идете по домоветъ си и скрийте женитъ и децата...

Единъ едъръ здравенякъ се приближи до него:

— Дѣдо владика, ела и ти съ мене. У дома има голѣмо скривалище. Ити ще се укриешъ при моята челядь.

— Върви съ здраве, Нейко, кратко отвърна старецътъ. — Мене ще ме запази Богъ, ако му е воля. Върви. Азъ имамъ и друга работа...

*

Снѣгътъ падаше на едри парцали и застилаше цѣлата земя. Нощта изглеждаше още по-тъмна и страшни, и зловещи

бѣха кърджалийскитъ орди, разположени въ рѣдката горичка надъ Вратца.

На една малка полянка стояха двамата водачи на кърджалиитъ — страшниятъ Гушанцъ Али Халилъ и неговиятъ помощникъ Кара Мехмедъ.

— Кучешки студъ, — процеди презъ зъби Гушанцъ.

— И нощта е страшна, — прибави Кара Мехмедъ. — Не знаея, Гушанцъ ага, ала напоследъкъ не ми се нрави вече нашия животъ.

— Какво рече?

— До сега не бѣхме идвали по тѣзи мѣста, — продължи Кара Мехмедъ, — а каточели ми сж познати. Каточели съмъ живѣлъ нѣкога тука...

— Праздни приказки! Поболѣлъ си се отъ студъ.

— Не е тѣй. Помисли си колко деца сме отвличали ние отъ българскитъ села да ги потурчваме! Може и ние да сме били нѣкога българи.

— Не говори такива грѣшни нѣща, Кара Мехмедъ! Какъ така да сме били и ние гяури, засрами се!...

Кара Мехмедъ замислено поклати глава:

— И този старъ овчаръ! Изгледа ме дълго, а сетне поклати глава. И той сякашъ ме позна...

— Сега, като заповѣдамъ да